

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 2. apríla 2009 *

Vo veci C-431/07 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora podané 18. septembra 2007,

Bouygues SA, so sídlom v Paríži (Francúzsko),

Bouygues Télécom SA, so sídlom v Boulogne-Billancourt (Francúzsko),

v zastúpení: F. Sureau, D. Théophile, S. Perrotet, A. Bénabent, J. Vogel a L. Vogel,
advokáti,

odvolateľky,

* Jazyk konania: francúzština.

ďalší účastníci odvolacieho konania:

Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: C. Giolito, splnomocnený zástupca,
s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues, O. Christmann a A.-L. Vendrolini,
splnomocnení zástupcovia,

Orange France SA, v zastúpení: S. Hautbourg, S. Quesson a L. Olza Moreno, advokáti,

Société française du radiotéléphone — SFR, v zastúpení: A. Vincent, advokát,
a C. Vajda, QC,

vedľajší účastníci konania na prvom stupni,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory P. Jann, sudcovia M. Ilešič, A. Tizzano (spravodajca),
A. Borg Barthet a J.-J. Kasel,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. septembra 2008,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 8. októbra 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Spoločnosti Bouygues Télécom SA (ďalej len „Bouygues Télécom“) a Bouygues SA sa podaným odvolaním domáhajú, aby Súdny dvor zrušil rozsudok Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev zo 4. júla 2007, Bouygues a Bouygues Télécom/Komisia (T-475/04, Zb. s. II-2097, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol ich žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie z 20. júla 2004 týkajúceho sa zmeny výšky poplatkov, ktoré majú zaplatiť spoločnosti Orange a SFR za udelenie licencií UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) (štátna pomoc NN 42/2004 — Francúzsko) (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec Spoločenstva

- 2 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné povolenia a individuálne licencie v oblasti telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 117, s. 15), platná v čase, keď nastali skutočnosti relevantné v prejednávanej veci, vo svojom článku 8 ods. 4 stanovovala:

„Členské štáty sú oprávnené zmeniť podmienky týkajúce sa individuálnej licencie v objektívne odôvodnených prípadoch a primeraným spôsobom. Členské štáty pritom vhodným spôsobom oznámia svoj úmysel a umožnia dotknutým stranám, aby sa vyjadrili k navrhovaným zmenám.“ [*neoficiálny preklad*]

3 Ustanovenie článku 9 ods. 2 prvej zarážky malo nasledujúce znenie:

„Ak má členský štát v úmysle udeliť individuálne licencie:

- udelí ich na základe otvorených, nediskriminačných a transparentných konaní, pričom na tieto účely stanoví pre všetkých uchádzačov rovnaké konania okrem prípadu, ak by existoval objektívny dôvod, aby sa na nich uplatňovalo odlišné zaobchádzanie...“ [*neoficiálny preklad*]

4 Článok 10 ods. 3 prvý pododsek uvedenej smernice stanovoval:

„Členské štáty udelia tieto individuálne licencie na základe objektívnych, nediskriminačných, transparentných, primeraných a podrobných výberových kritérií. Počas každého výberu budú náležite prihliadať na potrebu uľahčiť rozvoj hospodárskej súťaže a maximalizovať výhody pre užívateľov.“ [*neoficiálny preklad*]

5 Článok 11 smernice 97/13 uvádzal:

„1. Členské štáty dbajú na to, aby účelom poplatkov uložených podnikom v rámci povoľovacích konaní bolo výlučne pokrytie administratívnych nákladov súvisiacich s udelením, so správou, s kontrolou a s uplatňovaním dotknutých individuálnych licencií. Poplatky vzťahujúce sa na individuálne licencie musia byť primerané vzhľadom na vyžadované množstvo práce a uverejňujú sa vhodným a dostatočne podrobným spôsobom, aby boli informácie ľahko dostupné.

2. Bez toho, aby bol dotknutý odsek 1, členské štáty môžu v prípade obmedzených zdrojov povoliť svojim vnútroštátnym regulačným orgánom, aby stanovili poplatky, ktoré zohľadňujú potrebu zaistiť optimálne využívanie týchto zdrojov. Tieto poplatky sú nediskriminačné a prihliadajú najmä na potrebu podporovať rozvoj inovačných služieb a hospodárskej súťaže.“ *[neoficiálny preklad]*

6 Rozhodnutie Európskeho parlamentu a Rady č. 128/1999/ES zo 14. decembra 1998 o koordinovanom zavedení mobilného a bezdrôtového komunikačného systému (UMTS) tretej generácie v Spoločenstve *[neoficiálny preklad]* (Ú. v. ES L 17, s. 1), ktoré bolo ešte platné v čase, keď nastali skutočnosti relevantné v prejednávanej veci, má podľa svojho článku 1 za cieľ „ulahčiť rýchle a koordinované zavedenie kompatibilných sietí a služieb UMTS v Spoločenstve *[neoficiálny preklad]*“.

7 Článok 3 ods. 1 tohto rozhodnutia stanovoval:

„Členské štáty prijímú všetky opatrenia, ktoré v súlade s článkom 1 smernice 97/13 umožnia koordinované a postupné zavedenie služieb UMTS na ich území najneskôr do 1. januára 2002...“ *[neoficiálny preklad]*

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 8 Dňa 28. júla 2000 francúzsky minister priemyslu, pôšt a telekomunikácií vydal výzvu na podávanie žiadostí o udelenie štyroch licencií na zavedenie mobilných a bezdrôtových komunikačných systémov UMTS vo Francúzsku. Posledný možný dátum na podanie žiadostí o účasť bol stanovený na 31. januára 2001, pričom uchádzači mohli vziať svoje žiadosti späť do 31. mája 2001.
- 9 Vzhľadom na to, že boli podané iba dve žiadosti o účasť, a to žiadosť spoločnosti Société française du radiotéléphone — SFR (ďalej len „SFR“) a žiadosť spoločnosti France Télécom mobiles (o niekoľko mesiacov neskôr spoločnosť Orange France SA, ďalej len „Orange“), francúzske úrady s cieľom zabezpečiť skutočnú hospodársku súťaž považovali za nevyhnutné vydať novú výzvu na podávanie žiadostí o účasť.
- 10 Dvoma listami rovnakého znenia z 22. februára 2001 minister hospodárstva a financií a štátny tajomník poverený priemyslom ubezpečili konateľov spoločností SFR a Orange, že „podmienky dodatočnej výzvy na podávanie žiadostí o účasť... zabezpečia spravodlivé zaobchádzanie so subjektmi, ktorým bude nakoniec udelená licencia“.
- 11 Bez toho, aby sa vyčakávalo na vydanie dodatočnej výzvy na podávanie žiadostí o účasť, boli dvoma výnosmi z 18. júla 2001 udelené prvé dve licencie UMTS spoločnostiam SFR a Orange. Za udelenie týchto licencií boli stanovené poplatky v celkovej výške 4 954 593 000 eur, ktoré mali byť zaplatené v splátkach, pričom prvá splátka mala byť zaplatená do 31. septembra 2001 a posledná do 30. júna 2016.
- 12 Na základe vydannej dodatočnej výzvy na podávanie žiadostí o účasť bola 3. decembra 2002 udelená tretia licencia UMTS spoločnosti Bouygues Télécom. Keďže neboli podané ďalšie žiadosti, štvrtá licencia nebola udelená.

- 13 Za udelenie tretej licencie boli stanovené poplatky pozostávajúce z pevnej časti vo výške 619 209 795,27 eura, ktorá mala byť uhradená 30. septembra v roku, v ktorom bola udelená licencia, alebo k dátumu udelenia licencie, ak k nemu dôjde po 30. septembri, a z pohyblivej časti, uhrádzanej každoročne do 30. júna daného roku za využívanie frekvencií v predchádzajúcom roku a vypočítanej ako percentuálna sadzba z obratu dosiahnutého využívaním týchto frekvencií.
- 14 Okrem toho dvoma výnosmi rovnako z 3. decembra 2002 (JORF z 12. decembra 2002, s. 20498 a 20499), týkajúcimi sa spoločností SFR a Orange, minister priemyslu zmenil najmä ustanovenia o poplatkoch za pridelenie a využívanie frekvencií tým, že prijal pravidlá zhodujúce sa s pravidlami uplatňovanými voči spoločnosti Bouygues Télécom, tak ako sú vymedzené v predchádzajúcom bode tohto rozsudku.
- 15 Dňa 31. januára 2003 Komisia Európskych spoločenstiev v nadväznosti na sťažnosť, ktorou odvolateľky upozornili na súbor opatrení štátnej pomoci prijatých francúzskymi orgánmi v prospech France Télécom, začala konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES vo vzťahu k niektorým z týchto opatrení, medzi ktorými sa nenachádzalo opatrenie vyrovnania výšky poplatkov dlhovaných spoločnosťami SFR a Orange a poplatkov stanovených pre spoločnosť Bouygues Télécom.
- 16 Sporným rozhodnutím Komisia rozhodla, že nevzniesie námietky na základe článku 88 ES proti uvedenému opatreniu vyrovnania výšky uvedených poplatkov z dôvodu, že toto opatrenie neobsahovalo prvky štátnej pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES.
- 17 Dňa 24. novembra 2004 podali odvolateľky na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia.

Napadnutý rozsudok

- 18 Na podporu svojej žaloby o neplatnosť odvolateľky uviedli najmä dva žalobné dôvody, v ktorých poukazujú na to, že Komisia porušila jednak článok 87 ods. 1 ES, keďže zmena poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR je podľa ich názoru štátnou pomocou v zmysle tohto ustanovenia, a jednak aj článok 88 ods. 2 ES, keďže Komisia bola vzhľadom na závažné ťažkosti, ktoré situácia vyvoláva, povinná začať formálne konanie podľa uvedeného článku 88.
- 19 Súd prvého stupňa skúmal obidva žalobné dôvody spoločne, pričom sa vyjadril iba k existencii závažných ťažkostí. V bode 93 napadnutého rozsudku konštatoval, že ak by takéto ťažkosti existovali, sporné rozhodnutie mohlo byť zrušené z tohto jediného dôvodu, pre nevykonanie kontradiktórneho a podrobného preskúmania stanoveného v Zmluve, aj keby sa nepreukázalo, že posúdenia Komisie vo veci samej boli z právneho alebo zo skutkového hľadiska nesprávne.
- 20 V rámci tohto skúmania Súd prvého stupňa v bodoch 95 až 126 napadnutého rozsudku najprv odmietol tvrdenia zamerané na preukázanie existencie selektívnej časovej výhody, ktorá mala pre spoločnosti Orange a SFR vyplývať zo skutočnosti, že dve prvé licencie UMTS boli týmto dvom spoločnostiam udelené skôr, ako Bouygues Télécom získala tretiu licenciu. V bode 126 toho istého rozsudku navyše usúdil, že toto posúdenie nevyvoláva závažné ťažkosti.
- 21 Súd prvého stupňa v tejto súvislosti najprv v bodoch 100 a 106 napadnutého rozsudku konštatoval, že uvedené licencie majú hospodársku hodnotu a že v dôsledku toho je potrebné súhlasiť s tvrdeniami žalobkýň, že francúzske orgány sa znížením poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR vzdali štátnych prostriedkov vo významnom rozsahu.

- 22 V bode 107 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa jednak zdôraznil, že pohľadávky voči spoločnostiam Orange a SFR, ktorých sa Francúzsko vzdalo, neboli isté. Na jednej strane totiž „v rámci konania, ktoré súvisí s prvou výzvou na podávanie žiadostí o účasť, mohli títo dvaja podnikatelia vziať späť svoje prihlášky až do 31. mája 2001, ak by im neboli poskytnuté záruky, že sa s nimi bude zaobchádzať rovnako ako s ďalšími podnikateľmi..., a na druhej strane naďalej bolo možné, aby sa uvedení podnikatelia vzdali svojej licencie a v dôsledku toho prestali uhrádzať poplatok, najmä ak sa považujú za obete nerovnakého zaobchádzania v porovnaní s Bouygues Télécom“.
- 23 Súd prvého stupňa ďalej v bode 111 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzdanie sa dotknutej pohľadávky v každom prípade nepostačuje na vyvodenie záveru o existencii štátnej pomoci vzhľadom na osobitosti práva Spoločenstva v oblasti telekomunikácií vo vzťahu k všeobecnému právu štátnej pomoci.
- 24 Napokon v bodoch 113 a 116 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že hoci objektívne existoval rozdiel medzi situáciou spoločností Orange a SFR na jednej strane a situáciou spoločnosti Bouygues Télécom na strane druhej, pokiaľ ide o okamih, kedy im boli udelené licencie, problémy spojené s technológiou UMTS a s nepriaznivou ekonomickou situáciou pre rozvoj tejto technológie neumožnili prvým nadobúdateľom licencií vstúpiť na trh, a teda prakticky využiť výhodu, ktorú im skoršie získanie licencií mohlo priniesť.
- 25 V každom prípade Súd prvého stupňa v bode 123 napadnutého rozsudku došiel k záveru, že „výhoda virtuálne poskytnutá Orange a SFR [bola] jediným prostriedkom, ako sa vyhnúť prijatiu opatrenia v rozpore so smernicou 97/13, ktoré by bolo s ohľadom na značný rozdiel medzi oboma systémami poplatkov, ktorý postupne ustanovili vnútroštátne orgány, diskriminačné v neprospech týchto dvoch podnikateľov, aj keď na jednej strane v čase spornej zmeny pre oneskorenie Orange a SFR s rozmiestnením ich služieb UMTS nepôsobil na trhu žiadny podnikateľ..., a na druhej strane licencie troch konkurenčných podnikateľov majú rovnaké vlastnosti“.

- 26 Po druhé Súd prvého stupňa v bodoch 127 až 156 napadnutého rozsudku odmietol tvrdenia odvolateľiek, ktoré mali preukázať, že zmena poplatkov porušuje zásadu zákazu diskriminácie, a usúdil, že posúdenie dodržiavania tejto zásady rovnako nepredstavuje závažné ťažkosti, ktoré by zakladali povinnosť začať konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ES.
- 27 Súd prvého stupňa jednak v bodoch 134 a 136 napadnutého rozsudku rozhodol, že konanie o udelení licencií UMTS bolo napriek spôsobu jeho uskutočnenia jediným konaním smerujúcim k udeleniu štyroch licencií a že v dôsledku toho sa vo vzťahu k dodržiavaniu zásady zákazu diskriminácie musia komplexne zohľadňovať obidve po sebe nasledujúce výzvy na podávanie žiadostí o účasť.
- 28 Okrem toho v bode 148 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa usúdil, že vzhľadom na to, že všetky tri licencie boli obsahovo zhodné a žiaden zo subjektov nemal v čase zmeny poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR prístup na trh, prijaté riešenie spočívajúce v retroaktívnej zmene týchto poplatkov umožnilo francúzskym orgánom nielen zabezpečiť rovnaké zaobchádzanie s tromi subjektmi, ale aj vyhnúť sa oneskoreniam so spustením služieb UMTS podľa smernice 97/13.
- 29 Po tretie Súd prvého stupňa v bodoch 157 a 158 napadnutého rozsudku rovnako rozhodol, že ani z komplexnosti situácie, ani z dĺžky trvania konania pred Komisiou nemôže vyplývať, že skúmanie opatrenia vyrovnania výšky poplatkov vyvolávalo závažné ťažkosti.
- 30 Vzhľadom na tieto úvahy Súd prvého stupňa podanú žalobu zamietol.

Návrhy účastníkov konania

31 Odvolateľky svojím odvolaním navrhujú, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Súdu prvého stupňa, ktorý vydá nové rozhodnutie v súlade s právnym názorom Súdneho dvora,
- zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

32 Komisia, ako aj Francúzska republika a spoločnosti Orange a SFR navrhujú, aby Súdny dvor odvolanie zamietol a odvolateľky zaviazal na náhradu trov konania.

O návrhu na opätovné otvorenie ústnej časti konania

33 Podaním doručeným do kancelárie Súdneho dvora 17. novembra 2008 odvolateľky navrhli, aby Súdny dvor v súlade s článkom 61 rokovacieho poriadku nariadil opätovné otvorenie ústnej časti konania.

34 Na podporu svojho návrhu odvolateľky uviedli, že niektoré skutočnosti uvedené v návrhoch generálnej advokátky sú nové a môžu ovplyvniť rozhodnutie Súdneho dvora.

35 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor môže v súlade s článkom 61 svojho rokovacieho poriadku nariadiť bez návrhu, na návrh generálneho advokáta alebo na návrh účastníkov konania opätovné otvorenie ústnej časti konania, ak usúdi, že vec nie je dostatočne objasnená alebo že má byť rozhodnutá na základe tvrdenia, ku ktorému sa účastníci konania vzájomne nevyjadrili (pozri najmä uznesenie zo 4. februára 2000, *Emesa Sugar*, C-17/98, Zb. s. I-665, bod 18; rozsudky z 29. apríla 2004, *Komisija/Kvaerner Warnow Werft*, C-181/02 P, Zb. s. I-5703, bod 25, a z 26. júna 2008, *Burda*, C-284/06, Zb. s. I-4571, bod 37).

36 V prejednávanej veci po vypočutí generálnej advokátky sa Súdny dvor jednako domnieval, že mal k dispozícii všetky informácie nevyhnutné na rozhodnutie o odvolaní, ktoré podali odvolateľky, a že tieto informácie boli pred ním prejednané. V dôsledku toho je návrh na opätovné otvorenie ústnej časti konania potrebné zamietnuť.

O odvolaní

37 Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú štyri dôvody založené na porušení povinnosti odôvodnenia, na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o neexistenciu závažných ťažkostí, na nesprávnej právnej kvalifikácii skutkových okolností a napokon na viacerých nesprávnych právnych posúdeniach v súvislosti s uplatňovaním článku 87 ES.

O prvom odvolacom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia v súvislosti s uplatnením výnimky vyplývajúcej z povahy a štruktúry systému

Argumentácia účastníkov konania

- 38 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky vytýkajú Súdu prvého stupňa, že neposkytol dostatočné odôvodnenie, pokiaľ ide o uplatnenie výnimky vyplývajúcej z povahy a štruktúry systému v prejednávanom prípade, ako odchylného pravidla zo zásady, podľa ktorej rozlišovanie zvýhodňujúce jeden alebo viaceré podniky nevyhnutne predstavuje selektívnu výhodu. Konkrétne napadnutý rozsudok neobsahuje dostatočne explicitné odôvodnenie, a to ani pokiaľ ide o obsah tejto výnimky, ani s ohľadom na príčinnú súvislosť medzi touto výnimkou a vzdaním sa prostriedkov štátu vo významnom rozsahu.
- 39 Odvolateľky predovšetkým uvádzajú rozličné predpoklady, ktoré by podľa ich názoru mohli odôvodňovať odkaz na pojem štruktúra systému v prejednáwanej veci, a to osobitosť práva Spoločenstva v oblasti telekomunikácií vo vzťahu k všeobecnému právu štátnej pomoci, nevyhnutnosť rešpektovať dátum spustenia služieb UMTS, čiže 1. január 2002, stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia č. 128/1999, alebo aj snaha získať štyri subjekty s cieľom zabezpečiť dostatočnú hospodársku súťaž. Odvolateľky sa jednako domnievajú, že žiaden z týchto predpokladov nebol rozhodujúci alebo v každom prípade nebol Súdom prvého stupňa dostatočne odôvodnený.
- 40 Komisia, Francúzska republika, Orange a SFR sa naproti tomu domnievajú, že napadnutý rozsudok je v tomto smere dostatočne odôvodnený, keďže dostatočne odkazuje na právny rámec i na judikatúru relevantnú pre posúdenie uvedenej výnimky.
- 41 Pokiaľ ide o predpoklady uvádzané odvolateľkami, Komisia a spoločnosť SFR tvrdia, že ich posúdenie je súčasťou skúmania dôvodnosti rozsudku, a nie skúmania dodržania povinnosti odôvodnenia. Francúzska republika v tejto súvislosti uvádza, že na rozdiel od tvrdení odvolateľiek sú tieto predpoklady úplne koherentné a navzájom sa dopĺňujú.

SFR dodáva, že prvý odvolací dôvod je v každom prípade neprípustný z dôvodu, že odvolateľky v skutočnosti spochybňujú posúdenie skutkových okolností, ktoré vykonal Súd prvého stupňa.

Posúdenie Súdny dvorom

42 V prvom rade je potrebné pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia rozsudkov, ktorá prináleží Súdu prvého stupňa podľa článku 36 a článku 53 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora, neukladá Súdu prvého stupňa povinnosť vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom a jednotlivo rozoberalo všetky tvrdenia účastníkov sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a Súdnemu dvoru poskytne dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania (rozsudky z 18. mája 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients/Komisia, C-397/03 P, Zb. s. I-4429, bod 60, a z 8. februára 2007, Groupe Danone/Komisia, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, bod 46).

43 Pritom je potrebné konštatovať, že Súd prvého stupňa v prejednávanej veci uviedol dôvody, na základe ktorých usúdil, že vzdanie sa dotknutej pohľadávky nespadá pod pojem štátna pomoc nezlučiteľná s právom Spoločenstva v dôsledku štruktúry systému telekomunikačného práva.

44 Súd prvého stupňa totiž najmä v bodoch 108 až 110 napadnutého rozsudku obsiahle vysvetlil znaky právneho rámca Spoločenstva v oblasti telekomunikačných služieb vyplývajúceho zo smernice 97/13 a z rozhodnutia č. 128/1999. Konkrétne rozhodol, že tento rámec vyžaduje, že členské štáty napriek tomu, že majú slobodu vo výbere konania o udelení licencií UMTS, musia rešpektovať zásadu rovného zaobchádzania s ohľadom na okamih vstupu jednotlivých dotknutých subjektov na trh.

- 45 Okrem toho podľa bodu 109 napadnutého rozsudku už existovala judikatúra Spoločenstva k článku 11 ods. 2 uvedenej smernice, ktorá vyžadovala, aby poplatky uložené rôznym subjektom boli z hospodárskeho hľadiska rovnocenné.
- 46 Podľa Súdu prvého stupňa z toho vyplýva, že francúzske orgány za okolností prejednávanej veci nemali inú možnosť, než znížiť sumu poplatkov, ktoré dlhovali spoločnosti Orange a SFR, a teda vzdať sa dotknutej pohľadávky a tak prispôsobiť túto sumu výške poplatkov, ktoré mala zaplatiť spoločnosť Bouygues Télécom.
- 47 Z uvedených bodov 108 až 110 preto jasne vyplýva, že okolnosti, ktoré v prejednávanej veci odôvodňujú uplatnenie výnimky z dôvodu štruktúry systému, a to povinnosť vnútroštátnych orgánov rešpektovať požiadavku rovnosti zaobchádzania osobitne uloženej právom Spoločenstva v oblasti telekomunikácií, Súd prvého stupňa jasne identifikoval.
- 48 Okrem toho ostatné predpoklady uvádzané odvolateľkami sa opierajú o nesprávny výklad napadnutého rozsudku.
- 49 V rozpore s tvrdeniami odvolateliek Súd prvého stupňa v skutočnosti jednak nijako nepreskúmal nevyhnutnosť dodržania dátumu 1. január 2002, ktorý je ako charakteristický znak systému stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia č. 128/1999 ako dátum na spustenie služieb UMTS na území členských štátov. Túto požiadavku v skutočnosti zohľadnil v bode 141 napadnutého rozsudku iba na účely posúdenia dôvodov, na základe ktorých francúzske orgány rozhodli nezopakovať konanie o udelení licencií od úplného začiatku.

50 Okrem toho z bodov 11 a 138 napadnutého rozsudku výslovne vyplýva, že nevyhnutnosť „vybrať dostatočný počet subjektov, aby mohla byť v tomto odvetví skutočne zabezpečená hospodárska súťaž“, Súd prvého stupňa zohľadnil nie ako znak systému, ale iba na účely určenia, že prvá výzva na podávanie žiadostí o účasť nevedla k uspokojivému výsledku, pokiaľ ide o nevyhnutnosť zaistiť hospodársku súťaž v odvetví, a že preto bolo potrebné hľadať ďalších uchádzačov.

51 Napokon, pokiaľ ide o nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa príčinnej súvislosti medzi povahou systému a vzdaním sa pohľadávky voči spoločnostiam Orange a SFR, stačí uviesť, že Súd prvého stupňa v bode 123 uvedeného rozsudku spresnil dôvody, na základe ktorých vyvodil existenciu tejto súvislosti, a konštatoval, že vzhľadom na to, že vlastnosti všetkých troch licencií UMTS sú rovnaké, ponechanie pôvodnej výšky poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR by nevyhnutne viedlo k porušeniu špecifických povinností rovného zaobchádzania na ujmu týchto subjektov, ktoré stanovuje právo Spoločenstva v oblasti telekomunikácií.

52 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozsudku z právneho hľadiska umožňuje dostatočne porozumieť dôvodom, na základe ktorých Súd prvého stupňa rozhodol, že zníženie poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR, a teda vzdanie sa pohľadávky voči týmto spoločnostiam, nemožno z dôvodu systematiky považovať za štátnu pomoc.

53 Prvý odvolací dôvod musí byť preto zamietnutý ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o neexistenciu závažných ťažkostí

Argumentácia účastníkov konania

- 54 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľky poukazujú na to, že Súd prvého stupňa zamenil posúdenie existencie závažných ťažkostí s posúdením dôvodnosti sporného rozhodnutia. Predovšetkým s cieľom preukázať, že Komisia nebola povinná začať štádium dôkladného skúmania, sa Súd prvého stupňa na konci skúmania relevantnosti jednotlivých dôvodov uvedených účastníkmi konania obmedzil na formálne konštatovanie, že toto skúmanie nepredstavovalo nijaké závažné ťažkosti.
- 55 V skutočnosti bola existencia závažných ťažkostí potvrdená tým, že Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nahradil posúdenie viacerých komplexných otázok Komisie svojím vlastným posúdením, čím čiastočne poprel analýzu obsiahnutú v spornom rozhodnutí.
- 56 Komisia spochybňuje prípustnosť uvedeného dôvodu, keďže tento dôvod nebol uvádzaný v konaní na prvom stupni. Francúzska republika sa domnieva, že odvolateľky pred Súdom prvého stupňa iba subsidiárne poukázali na nevyhnutnosť začať konanie vo veci formálneho zisťovania štátnej pomoci podľa článku 88 ES.
- 57 Pokiaľ ide o dôvodnosť, Komisia, Francúzska republika, SFR a Orange tvrdia, že postup Súdu prvého stupňa bol z právneho hľadiska správny a nespochyboval v zámene. Okrem toho podľa spoločnosti Orange Súd prvého stupňa vykonal presne takú analýzu, akú požadovali odvolateľky. Komisia dodáva, že skutočnosti, z ktorých vychádzal Súd prvého stupňa, sú totožné so skutočnosťami, na ktorých je postavené sporné rozhodnutie. To dokazuje, že tieto skutočnosti boli dostatočné na rozhodnutie o otázkach, na ktoré odkazovali odvolateľky.

58 Pokiaľ ide o údajné popretie analýzy Komisie, Francúzska republika uvádza, že Súd prvého stupňa nenahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením, keďže napadnutý rozsudok sa v značnej miere opiera o analýzu obsiahnutú v spornom rozhodnutí. Komisia, SFR a Orange sa navyše domnievajú, že rozdielne posúdenia vykonané Súdom prvého stupňa slúžili iba na účely odpovede na tvrdenia odvolateľiek v ich žalobe. SFR predovšetkým dodáva, že Súd prvého stupňa nemohol preskúmať neexistenciu závažných ťažkostí bez vykonania podrobnejšieho skúmania informácií, ktoré mala k dispozícii Komisia. Podľa názoru Komisie je takáto argumentácia v každom prípade nielenže neprípustná preto, lebo sa týka posúdenia skutkového stavu, ale nie je ňou možné ani preukázať, do akej miery môže mať posúdenie Súdu prvého stupňa, odlišné od posúdenia Komisie, dôsledky na existenciu závažných ťažkostí a na platnosť napadnutého rozsudku.

Posúdenie Súdny dvorom

59 V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od tvrdenia Komisie týmto odvolacím dôvodom nie je napádaná platnosť sporného rozhodnutia, ale sa ním Súdu prvého stupňa vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď skúmal obsah tohto rozhodnutia s cieľom overiť existenciu závažných ťažkostí.

60 Z toho vyplýva, že druhý odvolací dôvod je prípustný.

61 Pokiaľ ide o opodstatnenosť tohto dôvodu, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je konanie podľa článku 88 ods. 2 ES nevyhnutné, ak má Komisia závažné ťažkosti s posúdením, či je určitá štátna pomoc zlučiteľná so spoločným trhom. Komisia sa preto pri prijímaní pozitívneho rozhodnutia o pomoci môže obmedziť na štádium predbežného preskúmania podľa článku 88 ods. 3 ES len vtedy, ak po prvom preskúmaní môže dospieť k presvedčeniu, že táto pomoc je zlučiteľná so spoločným trhom. Ak po tomto prvom preskúmaní dôjde Komisia k opačnému presvedčeniu, alebo aj vtedy, keď sa jej nepodarilo prekonať všetky ťažkosti, ktoré sa vyskytli pri posudzovaní zlučiteľnosti tejto pomoci so spoločným trhom, je povinná vyžiadať si

všetky potrebné stanoviská a na tento účel začať konanie podľa článku 88 ods. 2 ES (pozri najmä rozsudky z 19. mája 1993, *Cook/Komisia*, C-198/91, Zb. s. I-2487, bod 29; z 2. apríla 1998, *Komisia/Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 39, a zo 17. júla 2008, *Athinaiki Techniki/Komisia*, C-521/06 P, Zb. s. I-5829, bod 34).

⁶² V prejednávanej veci, ako vyplýva aj zo samotného názvu dotknutej časti napadnutého rozsudku, ktorá sa týka „druhého a tretieho dôvodu založeného na porušení článku 87 ods. 1 ES a článku 88 ods. 2 ES“, Súd prvého stupňa v bodoch 95 až 160 napadnutého rozsudku skúmal druhý žalobný dôvod spočívajúci v porušení článku 87 ods. 1 ES a týkajúci sa výkladu pojmu selektívna výhoda a zásady zákazu diskriminácie, súčasne s tretím žalobným dôvodom spočívajúcim v porušení článku 88 ods. 2 ES s odôvodnením, že Komisia nezačala formálne štádium skúmania, hoci skúmanie opatrenia vyrovnania výšky poplatkov predstavovalo závažné ťažkosti.

⁶³ Takýto prístup je odôvodnený vzhľadom na skutočnosť, ako zdôrazňuje generálna advokátka v bodoch 208 a 214 svojich návrhov, že pojem závažné ťažkosti má objektívnu povahu a že otázku ich existencie treba skúmať nielen v kontexte okolností prijatia napadnutého aktu, ale aj na základe posúdení, o ktoré sa Komisia opierala (pozri v tejto súvislosti rozsudok *Cook/Komisia*, už citovaný, body 30 a 31).

⁶⁴ Súd prvého stupňa pritom uskutočnil práve takéto skúmanie, keď sa zaoberal dôvodmi, na základe ktorých Komisia usúdila, že opatrenie vyrovnania výšky poplatkov nie je selektívnou výhodou a neporušuje zásadu zákazu diskriminácie.

- 65 Súd prvého stupňa sa preto nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď skúmal posúdenia Komisie s cieľom overiť, či tieto posúdenia boli vykonané na základe dostatočných informácií a či vylučujú existenciu akýchkoľvek závažných ťažkostí.
- 66 Napokon samotné odvolateľky v odvolaní pripustili, že Súd prvého stupňa v bode 93 napadnutého rozsudku z judikatúry správne vyvodil, že bolo „opodstatnené preskúmať tvrdenia uvedené žalobcami proti [spornému] rozhodnutiu vzhľadom na existenciu závažných ťažkostí. Ak by totiž existovali takéto ťažkosti, rozhodnutie by mohlo byť zrušené z tohto jediného dôvodu, pre nevykonanie kontradiktórneho a podrobného preskúmania stanoveného v Zmluve, aj keby sa nepreukázalo, že posúdenia Komisie vo veci samej boli z právneho alebo zo skutkového hľadiska nesprávne“.
- 67 Spoločné posúdenie obidvoch žalobných dôvodov si v každom prípade vyžaduje, aby sa Súd prvého stupňa neobmedzil iba na zisťovanie existencie závažných ťažkostí, ale aby tiež odpovedal na tvrdenia žalobkýň na podporu druhého dôvodu neplatnosti, týkajúceho sa aj dôvodnosti posúdení Komisie.
- 68 Pritom je v tejto súvislosti potrebné konštatovať, že nahradenie dôvodov, na ktoré poukazujú odvolateľky, je v skutočnosti iba odpoveďou na ich tvrdenia.
- 69 Po prvé teda nie je pravdivé tvrdenie odvolateliek, že Súd prvého stupňa nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia svojím vlastným posúdením, keď v bodoch 105, 109 a 110 napadnutého rozsudku usúdil, že služby UMTS majú trhovú hodnotu.

- 70 Ako totiž z uvedeného bodu 105 vyplýva, a ako zdôrazňuje generálna advokátka v bode 222 svojich návrhov, až na pojednávaní pred Súdom prvého stupňa Komisia vyjadrila opačný názor, a to, že uvedené služby nemajú hospodársku hodnotu, zatiaľ čo sporné rozhodnutie vychádzalo z iných úvah. Za týchto okolností nedošlo k nahradeniu odôvodnenia zo strany Súdu prvého stupňa.
- 71 Rovnako to platí, po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, že Súd prvého stupňa nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia svojím vlastným posúdením, keď v bodoch 113 až 121 napadnutého rozsudku usúdil, že spoločnosti Orange a SFR využili časovú výhodu vyplývajúcu zo skoršieho udelenia licencie.
- 72 Ak by sme aj predpokladali, že Súd prvého stupňa v odpovedi na tvrdenie odvolateľiek došiel k odlišnému záveru ako Komisia v spornom rozhodnutí, nič to nemení na tom, že Súd prvého stupňa v bodoch 123 až 125 napadnutého rozsudku subsidiárne a bez toho, aby akokoľvek nahradil odôvodnenie, potvrdil odôvodnenie Komisiou, podľa ktorého neexistencia selektívnej výhody súvisela s uplatnením pravidiel právnej úpravy Spoločenstva v oblasti telekomunikačných služieb.
- 73 Po tretie nemožno súhlasiť ani s tvrdením odvolateľiek, že Súd prvého stupňa nahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením, keď v bodoch 131 a 132 napadnutého rozsudku usúdil, že spoločnosti Orange a SFR na jednej strane a spoločnosť Bouygues Télécom na strane druhej sa nenachádzali v porovnateľnej situácii z dôvodu, že Bouygues Télécom znášala riziko, že nebude môcť spustiť služby UMTS alebo ich bude môcť spustiť oneskorene.
- 74 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že sporné rozhodnutie vylúčilo akúkoľvek diskrimináciu nie v dôsledku porovnateľnej situácie troch dotknutých subjektov, ale v dôsledku uplatnenia právneho rámca Spoločenstva v oblasti telekomunikačných

služieb, ktorý si vyžadoval riešenie navrhnuté francúzskymi orgánmi. V dôsledku toho existencia alebo neexistencia porovnateľnej situácie medzi týmito subjektmi vo vzťahu k rizikám, ktoré tieto subjekty na seba zobrali, nemohla ovplyvniť postoj Komisie.

75 Po štvrté a nakoniec nie je opodstatnené ani tvrdenie, že Súd prvého stupňa nahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením, keď v bodoch 137 až 153 napadnutého rozsudku skúmal rozličné možnosti ponúknuté francúzskym orgánom a ich dôsledky na rovnaké zaobchádzanie so subjektmi, ktoré získali licencie.

76 Ako totiž uviedla generálna advokátka v bode 225 svojich návrhov, Komisia v skutočnosti už skúmala tieto možnosti v spornom rozhodnutí, a teda Súd prvého stupňa nijako nenahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením.

77 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je teda potrebné konštatovať, že ak aj Súd prvého stupňa pri skúmaní niektorých tvrdení odvolateľiek v konaní na prvom stupni došiel k odlišným záverom, ako došla Komisia v spornom rozhodnutí, žiadne z posúdení Súdu prvého stupňa nemôže spochybniť jeho dôvodnosť ani potvrdiť existenciu závažných ťažkostí.

78 Druhý dôvod uvádzaný odvolateľkami na podporu ich odvolania musí byť teda zamietnutý ako nedôvodný.

O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení vo vzťahu k uplatneniu článku 87 ES

79 Štvrtý odvolací dôvod, ktorý je potrebné skúmať pred skúmaním tretieho odvolacieho dôvodu, pozostáva z troch častí.

O prvej a druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

80 V prvej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľky uvádzajú, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že výnimka vyplývajúca zo štruktúry systému v prejednávanej veci mala za následok to, že Francúzsko sa muselo vzdať pohľadávky voči spoločnostiam Orange a SFR. Keďže štruktúra systému si v skutočnosti vyžadovala udelenie väčšieho počtu licencií, mohli francúzske orgány buď zopakovať celé konanie od úplného začiatku, alebo, ako je to v prejednávanej veci, vydať novú výzvu na podávanie žiadostí o účasť.

81 V tomto druhom prípade však uvedené orgány mali uplatniť odlišné hospodárske podmienky. V rozpore s úvahami Súdu prvého stupňa by však tieto podmienky neviedli k diskriminácii vzhľadom na to, že pôvodní nadobúdatelia licencií sa nenachádzali v rovnakej situácii ako subjekty, ktoré boli vybraté na základe novej výzvy na podávanie žiadostí o účasť, keďže týmto subjektom bolo jednak prisľúbené, že si môžu ponechať svoje licencie UMTS bez toho, aby mohli byť spochybnené novými uchádzačmi, a jednak im boli licencie udelené skôr, čo samo osebe predstavuje zjavnú výhodu.

82 Podľa spoločností Orange a SFR je táto časť štvrtého odvolacieho dôvodu neprípustná, keďže smeruje k novému posúdeniu dôvodov uvedených v prvostupňovom konaní.

83 Komisia, Francúzsko, SFR a Orange sa jednako domnievajú, že Súd prvého stupňa preskúmal iné možnosti, ktoré mohli mať na mysli francúzske orgány, a s ohľadom na nevyhnutnosť rešpektovať tak zásady rovnosti zaobchádzania a slobodnej hospodárskej súťaže, ako aj dátum uplynutia lehoty, stanovený v článku 3 ods. 1 rozhodnutia č. 128/1999 na 1. január 2002, vyvodil záver, že možnosť, ktorú si nakoniec tieto orgány vybrali, bola jedinou možnosťou umožňujúcou zabezpečiť rešpektovanie zásad, a že sa teda javila ako „nevyhnutná“.

84 V druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky uvádzajú, že Súd prvého stupňa sa viackrát dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď došiel k záveru o neexistencii selektívnej výhody pre spoločnosti Orange a SFR.

— Posúdenie Súdnym dvorom

85 Najprv treba zdôrazniť, že obidva argumenty odvolateľiek na podporu tvrdenia, podľa ktorého uloženie poplatkov UMTS spoločnostiam Orange a SFR v inej výške, ako je suma poplatkov vyžadovaná od spoločnosti Bouygues Télécom, nevedlo k diskriminácii prvých dvoch nadobúdateľov licencie, sú neprípustné.

86 Z článku 225 ES, z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a z článku 112 ods. 1 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora totiž vyplýva, že v odvolaní musí byť presne uvedené, ktoré časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, sa napádajú, ako aj právne argumenty, ktoré tento návrh osobitne podporujú (uznesenie

z 11. novembra 2003, Martinez/Parlament, C-488/01 P, Zb. s. I-13355, bod 40, a rozsudok z 11. septembra 2007, Lindorfer/Rada, C-227/04 P, Zb. s. I-6767, bod 45 a citovaná judikatúra).

- ⁸⁷ Pritom na podporu prvého z týchto dvoch tvrdení, podľa ktorého spoločnostiam Orange a SFR bolo prisľúbené, že si môžu ponechať svoje licencie bez toho, aby mohli byť spochybnené novými uchádzačmi, odvolateľky nepoukazujú na nesprávne právne posúdenie, pokiaľ ide o časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, najmä jeho bod 144, v ktorom Súd prvého stupňa konštatoval, že všetky tri subjekty sa nachádzali v porovnateľnej situácii.
- ⁸⁸ Pokiaľ ide o druhé z uvedených tvrdení, podľa ktorého spoločnosti SFR a Orange mali výhodu vyplývajúcu z toho, že im boli licencie udelené skôr, treba konštatovať, že odvolateľky rovnako neuvádzajú nič, čo by mohlo spochybniť posúdenie, ktoré Súd prvého stupňa v tomto smere vykonal najmä v bodoch 115 až 122 napadnutého rozsudku.
- ⁸⁹ Pokiaľ ide o ďalšie tvrdenia v rámci druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu, je potrebné zdôrazniť, že v rozpore s tým, čo uvádzajú Orange a SFR, sa tieto tvrdenia neobmedzujú na zopakovanie dôvodov uvedených v prvostupňovom konaní, ale naopak, v skutočnosti smerujú proti podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, najmä bodov 108 až 111 tohto rozsudku, a že sú teda prípustné.
- ⁹⁰ Pokiaľ ide o dôvodnosť týchto tvrdení, treba pripomenúť, že Súd prvého stupňa v bode 108 napadnutého rozsudku konštatoval, že smernica 97/13 a rozhodnutie č. 128/1999 ponecháva členským štátom diskrečnú právomoc pri voľbe konania o udelení licencií, ak budú dodržané zásady voľnej hospodárskej súťaže a rovnosti zaobchádzania.

- 91 Súd prvého stupňa z tohto konštatovania vyvodil záver, ktorý v tomto smere nebol spochybnený odvolateľkami, že členské štáty sa môžu rozhodnúť pre selektívne porovnávacie konanie, pričom dôležité je to, aby sa so subjektmi najmä v oblasti poplatkov zaobchádzalo rovnako.
- 92 V prejednávanej veci francúzske orgány, ktoré využili uvedenú diskrečnú právomoc, rozhodli udeliť licencie UMTS práve prostredníctvom selektívneho porovnávacieho konania. Ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 12 napadnutého rozsudku, z dôvodu čiastočného neúspechu prvej výzvy na podávanie žiadosti o účasť, ktorá neumožnila udeliť dostatočný počet licencií potrebných na zabezpečenie skutočnej hospodárskej súťaže na trhu telekomunikačných služieb, museli tieto orgány hľadať ďalších záujemcov.
- 93 Za týchto okolností, ako priznávajú samotné odvolateľky, mali uvedené orgány tri možnosti, a to zopakovať konanie od úplného začiatku, vydať výzvu na podávanie doplňujúcich žiadostí bez spätnej zmeny výšky poplatkov UMTS dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR alebo vydať takúto výzvu a súčasne spätne zmeniť výšku uvedených poplatkov.
- 94 Za okolností prejednávanej veci, ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 141 napadnutého rozsudku, by zopakovanie konania od úplného začiatku ohrozilo dodržanie termínu 1. január 2002, stanoveného v článku 3 ods. 1 rozhodnutia č. 128/1999 ako dátumu na prebratie smernice 97/13 členskými štátmi v súvislosti s koordinovaným a postupným spustením služieb UMTS na ich území. Navyše, ako správne uviedol Súd prvého stupňa v bodoch 144 a 145 uvedeného rozsudku, možnosť spočívajúca v tom, že od spoločností Orange a SFR by sa vyžadovali podstatne vyššie poplatky ako od spoločnosti Bouygues Télécom, hoci žiaden z týchto troch subjektov ešte nepôsobil na trhu z dôvodov, ktoré neboli závislé iba od ich vôle, a vlastnosti týchto licencií boli rovnaké, by diskriminovala spoločnosti Orange a SFR.

- 95 Inými slovami, uplatnenie jednej z týchto dvoch možností by francúzskym orgánom nedovoľovalo splniť požiadavky práva Spoločenstva.
- 96 Za týchto okolností v rámci možnosti, ktorú nakoniec tieto orgány zvolili, bolo vzdanie sa predmetnej pohľadávky, vyplývajúce z opatrenia spätného vyrovnania výšky poplatkov UMTS dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR a poplatkov uložených spoločnosti Bouygues Télécom, nevyhnutné.
- 97 Iba v rámci tejto možnosti totiž bolo možné v čase, keď nastali skutočnosti relevantné v prejednávanej veci, na jednej strane znížiť riziko oneskoreného spustenia služieb UMTS, keďže táto možnosť zabezpečovala, že minimálne dve licencie budú udelené ku dňu stanovenému v článku 3 ods. 1 rozhodnutia č. 128/1999. Na druhej strane táto možnosť rovnako umožňovala zabrániť diskriminácii všetkých troch subjektov vzhľadom na to, že vyrovnanie výšky poplatkov malo práve za cieľ zohľadniť okolnosť, že v čase udelenia licencie spoločnosti Bouygues Télécom žiaden z troch subjektov ešte nepôsobil na trhu z dôvodov nezávislých od jeho vôle, a teda ich situácia bola porovnateľná.
- 98 Z toho vyplýva, že za týchto okolností sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia rozhodnutím, že právny rámec Spoločenstva v oblasti telekomunikačných služieb a najmä zásada zákazu diskriminácie vyžadovali, aby francúzske orgány vyrovnali výšku poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR a poplatkov dlhovaných spoločnosťou Bouygues Télécom.
- 99 V dôsledku toho je potrebné vyhlásiť prvú časť štvrtého odvolacieho dôvodu za čiastočne neprípustnú a čiastočne nedôvodnú.
- 100 Keďže prvá časť tohto odvolacieho dôvodu musí byť zamietnutá, druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu sa musí považovať za irelevantnú.

- 101 Je totiž potrebné pripomenúť, že definícia pojmu štátna pomoc v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyžaduje splnenie všetkých podmienok uvedených v článku 87 ods. 1 ES (pozri rozsudok z 15. júla 2004, *Pearle a i.*, C-345/02, Zb. s. I-7139, bod 32 a citovanú judikatúru).
- 102 V článku 87 ods. 1 ES sú stanovené štyri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne. Po prvé musí ísť o štátne opatrenie alebo o opatrenie financované zo štátnych prostriedkov. Po druhé toto opatrenie musí byť spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie zvýhodnený subjekt musí týmto opatrením získať prospech. Po štvrté toto opatrenie musí narušiť hospodársku súťaž alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (rozsudok *Pearle a i.*, už citovaný, bod 33 a citovaná judikatúra).
- 103 Zo skúmania prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu pritom vyplynulo, že Súd prvého stupňa právne nepochybil, keď v bode 111 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzdanie sa štátnych prostriedkov v prejednávanej veci nemôže znamenať existenciu štátnej pomoci, keďže vzdanie sa pohľadávky voči spoločnostiam *Orange* a *SFR* bolo z dôvodu štruktúry systému nevyhnutné.
- 104 V prejednávanej veci teda nebola splnená prvá z podmienok uvedených v bode 102 tohto rozsudku, ktorých splnenie je nevyhnutné na konštatovanie existencie štátnej pomoci.
- 105 Druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu, týkajúca sa existencie výhody v prospech spoločností *Orange* a *SFR*, preto v nijakom prípade nemôže mať vplyv na dôvodnosť záveru Súdu prvého stupňa o neexistencii štátnej pomoci v prejednávanej veci.

O tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

- 106 V tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky uvádzajú, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatňovaní zásady zákazu diskriminácie.
- 107 Odvolateľky v prvom rade tvrdia, že spoločnosti Orange a SFR na jednej strane a spoločnosť Bouygues Télécom na strane druhej sa v okamihu vyrovnania výšky poplatkov nenachádzali v rovnakej situácii vzhľadom na to, že licencie UMTS boli udelené na vykonávanie činnosti v rozličných okamihoch. Následne nebolo z právneho hľadiska možné meniť kritériá udeľovania licencií vzhľadom na zásadu nezmeniteľnosti kritérií vo verejnom obstarávaní, ako aj vzhľadom na smernicu 97/13. Napokon rešpektovanie cieľov stanovených smernicami Spoločenstva, najmä smernicou 97/13, sa nenachádza medzi výnimkami taxatívne uvedenými v článku 87 ods. 2 ES.
- 108 Orange a Komisia sa naproti tomu domnievajú, že všetky subjekty, ktoré získali licencie UMTS, sa *de facto* nachádzali v rovnakej situácii, keďže spoločnosti Orange a SFR v skutočnosti nemali z týchto licencií prospech. Za týchto okolností zásada zákazu diskriminácie nevyhnutne vyžadovala spätné vyrovnanie výšky poplatkov. V každom prípade spoločnosť Orange namieta prípustnosť tejto časti štvrtého odvolacieho dôvodu, a to preto, lebo uplatnenie zásady zákazu diskriminácie už bolo namietané pred Súdom prvého stupňa na základe rovnakých tvrdení.
- 109 Pokiaľ ide o zákonnosť zmien podmienok udeľovania licencií, Komisia na jednej strane poukazuje na to, že Súd prvého stupňa konštatoval, že uvedená zásada nezmeniteľnosti sa nenachádza ani v smernici 97/13, ani v nijakom inom uplatniteľnom ustanovení práva Spoločenstva. Podľa spoločnosti Orange táto zásada nijako nemôže spochybniť povinnosť dodržiavať zákaz diskriminácie. Na druhej strane podľa Komisie, SFR

a Orange možnosť zmeniť podmienky udeľovania licencií je výslovne stanovená v smernici 97/13. Francúzska republika v tejto súvislosti uvádza, že takáto zmena nielenže bola možná, ale v zmysle článku 11 ods. 2 uvedenej smernice, podľa ktorého poplatky nesmú byť diskriminačné, bola dokonca povinná.

- 110 Nakoniec Komisia, Francúzska republika, SFR a Orange uvádzajú, že Súd prvého stupňa nepovažoval smernicu 97/13 za výnimku, ktorá dopĺňa výnimky stanovené už v článku 87 ods. 2 ES, týkajúce sa zákazu štátnej pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom, uvedeného v odseku 1 tohto článku. Súd prvého stupňa naopak iba odkázal na túto smernicu s cieľom právne odôvodniť nemožnosť kvalifikovať opatrenie vyrovnania výšky poplatkov ako štátnu pomoc.

— Posúdenie Súdnym dvorom

- 111 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenie odvolateľiek, že Súd prvého stupňa nesprávne usúdil, že spoločnosti Orange a SFR na jednej strane a spoločnosť Bouygues Télécom na strane druhej sa nachádzali v rovnakej situácii, treba konštatovať, že toto tvrdenie je napriek opačnému názoru spoločnosti Orange prípustné.
- 112 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pokiaľ odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatnenie práva Spoločenstva vykonané Súdom prvého stupňa, môžu sa právne otázky skúmané na prvom stupni nanovo prejednať v rámci odvolania (pozri rozsudok z 13. júla 2000, Salzgitter/Komisia, C-210/98 P, Zb. s. I-5843, bod 43). Ak by totiž odvolateľ nemohol takýmto spôsobom založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už uplatnených pred Súdom prvého stupňa, odvolacie konanie by čiastočne stratilo svoj zmysel (pozri najmä rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, Zb. s. I-2125, bod 17, a uznesenie Martinez/Parlament, už citované, bod 39).

- 113 Pritom tvrdenie o podobnosti situácie všetkých troch dotknutých subjektov zodpovedá takýmto požiadavkám, keďže je zamerané práve na spochybnenie analýzy tejto podobnosti, ktoré vykonal Súd prvého stupňa s ohľadom na zásadu zákazu diskriminácie.
- 114 Pokiaľ ide o dôvodnosť, je potrebné konštatovať, ako odvolateľky správne pripomínajú, že podľa ustálenej judikatúry môže diskriminácia spočívať len v uplatnení odlišných pravidiel na porovnateľné situácie alebo v uplatnení rovnakého pravidla na odlišné situácie (rozsudky zo 14. februára 1995, Schumacker, C-279/93, Zb. s. I-225, bod 30, a z 18. decembra 2007, Laval a Partneri, C-341/05, Zb. s. I-11767, bod 115).
- 115 V prejednávanej veci by skoršie udelenie licencií UMTS spoločnostiam Orange a SFR mohlo odôvodniť alebo dokonca vyžadovať stanovenie vyšších poplatkov, ako sú poplatky dlhované spoločnosťou Bouygues Télécom, iba vtedy, ak by sa hospodárska hodnota týchto licencií len z dôvodu tohto skoršieho udelenia mohla považovať za vyššiu než hospodárska hodnota licencie udelennej spoločnosti Bouygues Télécom.
- 116 Je však nepochybné, že v prejednávanej veci to tak nie je.
- 117 Súd prvého stupňa totiž v bode 116 napadnutého rozsudku konštatoval, že spoločnosti Orange a SFR nemohli využiť licencie, ktoré im boli udelené.
- 118 V bodoch 100 a 110 napadnutého rozsudku Súd prvého stupňa pritom správne konštatoval, že hoci je skutočne pravda, že licencia má hospodársku hodnotu, táto hodnota závisí od okamihu vstupu každého z dotknutých subjektov na trh (pozri tiež rozsudok z 22. mája 2003, Connect Austria, C-462/99, Zb. s. I-5197, bod 93).

- 119 Inými slovami, hospodárska hodnota licencie vyplýva najmä z možnosti nadobúdateľa licencie uplatňovať práva spojené s touto licenciou, v prejednávanej veci teda z možnosti zabezpečiť si verejné frekvencie s cieľom využívať technológiu UMTS.
- 120 Súd prvého stupňa pritom v bode 116 napadnutého rozsudku konštatoval, a odvolateľky tomuto konštatovaniu vo svojom odvolaní neodporovali, že je nepochybné, že 3. decembra 2002, v čase udelenia licencie spoločnosti Bouygues Télécom, Orange a SFR ešte nemohli spustiť svoje služby UMTS, a teda ešte nemohli svoje licencie využívať z dôvodov nezávislých od ich vôle, a to pre problémy spojené s technológiou UMTS a s nepriaznivou ekonomickou situáciou týkajúcou sa jej vývoja. V dôsledku toho hospodárska hodnota licencií udelených spoločnostiam Orange a SFR nemohla byť vyššia ako hospodárska hodnota licencie udelennej spoločnosti Bouygues Télécom iba z dôvodu tohto skoršieho udelenia licencie.
- 121 Ďalej Súd prvého stupňa v bodoch 119 až 121 rovnako odmietol, bez toho, aby odvolateľky vo svojom odvolaní toto posúdenie spochybnili, tvrdenia odvolateľiek zamerané na preukázanie, že skoršie udelenie licencií spoločnostiam Orange a SFR im prinieslo výhodu, pokiaľ ide o prednostné zabezpečenie pozície, obraz spoločnosti a získanie podielov na trhu.
- 122 Z toho vyplýva, že skutočnosť, že licencie boli trom subjektom udelené v rozličnom čase, neumožňuje vyvodiť záver, že tieto subjekty sa v čase udelenia licencie spoločnosti Bouygues Télécom nachádzali v odlišnej situácii s ohľadom na cieľ smernice 97/13, ktorým je zabezpečiť, aby subjekty mali za rovnakých podmienok prístup na trh služieb UMTS.
- 123 V dôsledku toho sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že tri dotknuté subjekty sa nachádzali v rovnakej situácii.

- 124 Pokiaľ ide ďalej o údajnú existenciu zásady nezmeniteľnosti kritérií udeľovania licencie, treba zdôrazniť, že na jednej strane v rozpore s tým, čo tvrdia odvolateľky, Súdny dvor v bode 60 rozsudku zo 7. decembra 2000, *Telaustria a Telefonadress* (C-324/98, Zb. s. I-10745), iba potvrdil, že verejní obstarávatelia sú povinní dodržiavať zákaz diskriminácie aj v prípade, keď uzatvoria zmluvy, ktoré sú vylúčené z rozsahu pôsobnosti smernice Rady 93/38/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania subjektov pôsobiacich vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore (Ú. v. ES L 199, s. 84; Mim. vyd. 06/002, s. 194), bez toho, aby akokoľvek konštatoval existenciu takejto zásady nezmeniteľnosti.
- 125 Na druhej strane, ako zdôraznila generálna advokátka v bode 192 svojich návrhov, z článku 11 ods. 2 smernice 97/13 vyplýva, že výška poplatkov musí zohľadňovať najmä potrebu podporovať rozvoj inovačných služieb a hospodárskej súťaže. V prejednávanej veci pritom nie je spornou skutočnosť, že ak by francúzske orgány neprijali opatrenie vyrovnania výšky poplatkov za UMTS, vystavili by sa vážnemu riziku, že spoločnosti Orange a SFR zoberú späť svoje žiadosti. Preto práve s cieľom zabezpečiť rozvoj hospodárskej súťaže boli poplatky dlhované prvými dvoma nadobúdateľmi licencií zmenené tak, aby boli vyrovnané poplatkom uloženým spoločnosti Bouygues Télécom.
- 126 Napokon je rovnako nedôvodné aj tvrdenie, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď usúdil, že smernica 97/13 zaviedla výnimku z článku 87 ods. 1 ES, ktorá dopĺňa výnimky taxatívne vymenované v odseku 2 tohto článku.
- 127 Ako totiž zdôraznila generálna advokátka v bode 196 svojich návrhov, treba pripomenúť, že článok 87 ods. 2 ES uvádza výnimky z pravidla nezlučiteľnosti štátnej pomoci so Zmluvou.
- 128 Súd prvého stupňa pritom tým, že najmä vo svetle smernice 97/13 konštatoval, že opatrenie vyrovnania výšky poplatkov dlhovaných spoločnosťami Orange a SFR s poplatkami uloženými spoločnosti Bouygues Télécom nepredstavuje štátnu pomoc,

nemohol rozšíriť pôsobnosť článku 87 ods. 2 ES, keďže toto ustanovenie sa uplatňuje iba na opatrenia, ktoré práve predstavujú štátnu pomoc.

- 129 Keďže nie je možné vyhovieť žiadnej z troch častí štvrtého odvolacieho dôvodu, tento odvolací dôvod musí byť zamietnutý.

O treťom odvolacom dôvode založenom na nesprávnej právnej kvalifikácii skutkových okolností

- 130 Tretí odvolací dôvod uvádzaný odvolateľkami, ktorý spočíva v údajnej nesprávnej právnej kvalifikácii skutkových okolností Súdom prvého stupňa, rovnako pozostáva z troch častí.

- 131 Francúzska republika a spoločnosť SFR najprv spochybňujú prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu, keďže tento dôvod vo všetkých častiach napáda posúdenie skutkových okolností vykonané Súdom prvého stupňa.

O prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

- 132 V prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky poukazujú na to, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávnej právnej kvalifikácie skutkových okolností, keď dve po

sebe nasledujúce konania o udelení licencií UMTS považoval za jedno konanie. Najmä vzhľadom na článok 11 smernice 97/13 sa Súd prvého stupňa mal obmedziť na skúmanie hmotnoprávnych podmienok organizácie konania a tak dospieť k záveru, že ide o dve rozličné konania. V dôsledku tohto pochybenia Súd prvého stupňa usúdil, že situácia všetkých troch nadobúdateľov uvedených licencie bola rovnaká, hoci v skutočnosti bola odlišná, a dospel k nesprávnemu záveru, že nejde o diskrimináciu.

133 Komisia sa prednostne a Francúzska republika, SFR a Orange subsidiárne domnievajú, že Súd prvého stupňa oprávnene usúdil, že konanie o udelení licencií UMTS v skutočnosti predstavovalo jednotné konanie. V tejto súvislosti uvedený členský štát, SFR a Orange zdôrazňujú, že odkaz na článok 11 smernice 97/13 v prejednávanej veci nie je správny.

134 Podľa názoru Komisie je táto časť odvolacieho dôvodu v každom prípade irelevantná, keďže jednotná povaha konania nebola rozhodujúca pre posúdenie dodržiavania zásady rovnosti zaobchádzania Súdom prvého stupňa, a to preto, lebo tento súd zohľadňoval nielen podmienky organizácie konania o udelení licencií, ale rovnako aj ich účinky. Komisia navyše uvádza, že zákaz diskriminácie sa musí uplatňovať komplexne s ohľadom na obidve výzvy na podávanie žiadosti o účasť.

135 Spoločnosť SFR sa domnieva, že Súd prvého stupňa správne vyložil zásadu rovnosti zaobchádzania, keď vychádzal z kontextu rodiaceho sa trhu UMTS a konštatoval, že žiaden z dotknutých subjektov nemal na tento trh prístup.

136 Napokon Komisia uvádza, že v rámci nového konania o udelení licencií boli licencie UMTS udelené tým istým subjektom za rovnakých podmienok.

— Posúdenie Súdnym dvorom

- 137 Je potrebné pripomenúť, že z článku 225 ES a článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje iba na právne otázky. Preto len Súd prvého stupňa má právomoc zisťovať skutkový stav, okrem prípadu, keby vecná nesprávnosť jeho zistení vyplývala z dokumentov v spise, ktoré mu boli predložené, a tento skutkový stav posúdiť. Posúdenie skutkového stavu nepredstavuje, s výnimkou prípadu skresľovania dôkazov predložených Súdu prvého stupňa, právnu otázku podliehajúcu preskúmaniu Súdnym dvorom (rozsudky z 2. marca 1994, Hilti/Komisia, C-53/92 P, Zb. s. I-667, bod 42; z 21. júna 2001, Moccia Irme a i./Komisia, C-280/99 P až C-282/99 P, Zb. s. I-4717, bod 78, a zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 66).
- 138 Je potrebné poznamenať, že v prejednávanej veci Súd prvého stupňa na účely konštatovania, že ide o jedno konanie, napriek opačnému názoru odvolateľiek nijako neuplatnil článok 11 smernice 97/13, ktorý navyše neponúka žiadne právne kritérium na posúdenie, či konanie o udelení licencií je jednotným konaním, alebo či pozostáva z viacerých po sebe nasledujúcich štádií. V skutočnosti iba konštatoval, jednak v bode 11 napadnutého rozsudku, že cieľom konania o udelení licencií bolo udelenie štyroch licencií, a jednak v bodoch 12, 14 a 15 tohto rozsudku, že vzhľadom na to, že francúzske orgány nedosiahli svoj pôvodný cieľ udeliť štyri licencie, vydali „dodatočnú výzvu na podávanie žiadostí o účasť“.
- 139 V rámci posúdenia týchto skutočností Súd prvého stupňa v bode 134 napadnutého rozsudku došiel k záveru, že „napriek podmienkam jeho vecnej organizácie bolo konanie o udelení licencií UMTS, ktoré francúzske orgány začali v júli 2000, v skutočnosti jediným konaním“.
- 140 Za týchto okolností je otázka, či uvedené orgány organizovali iba jedno, alebo dve konania, otázkou smerujúcou k posúdeniu skutkových okolností Súdom prvého stupňa, a nie, ako sa domnievajú odvolateľky, otázkou právnej kvalifikácie týchto okolností vo vzťahu k článku 11 smernice 97/13.

- ¹⁴¹ Keďže odvolateľky neuvádzajú, že Súd prvého stupňa skreslil skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mu boli predložené, musí byť prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu vyhlásená za neprípustnú.

O druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

- ¹⁴² V druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky Súdu prvého stupňa vytýkajú, že nesprávne právne kvalifikoval skutkové okolnosti, keď usúdil, že dotknuté pohľadávky, ktorých sa Francúzsko vzdalo, boli neisté.
- ¹⁴³ Odvolateľky v tejto súvislosti na jednej strane tvrdia, že licencie UMTS boli spoločnostiam Orange a SFR udelené dvoma výnosmi z 18. júla 2001, teda po uplynutí lehoty, v ktorej bolo možné vziať späť žiadosti o účasť a ktorá sa končila 31. mája 2001. Na druhej strane tvrdia, že zo samotnej možnosti subjektov vzdať sa licencií nemožno vyvodiť, že dotknuté pohľadávky boli neisté, keďže podľa ustálenej judikatúry pohľadávka je neistá, iba ak jej existencia závisí od budúcej a novej udalosti alebo od splnenia odkladacej podmienky.
- ¹⁴⁴ Komisia, Francúzska republika, SFR a Orange sa naproti tomu domnievajú, že uvedené pohľadávky boli neisté.

¹⁴⁵ Predovšetkým poukazujú na to, že ak by nebol daný prísľub spravodlivého zaobchádzania so spoločnosťami Orange a SFR obsiahnutý v listoch ministra z 22. februára 2001, tieto spoločnosti by pravdepodobne vzali späť svoje žiadosti, keďže lehota na vzatie žiadosti späť k tomuto dátumu ešte neuplynula. Navyše podľa Komisie tieto pohľadávky pred udelením licencií týmto spoločnostiam na základe výnosov z 18. júla 2001 ešte neboli splatné.

¹⁴⁶ Spoločnosť Orange dodáva, že pokiaľ ide o povolenie na využívanie verejných frekvencií, možnosť vziať žiadosti späť trvala do 31. mája 2001, keďže nadobúdatelia licencií sa ich mohli vzdať kedykoľvek, a teda prestať platiť príslušné poplatky.

¹⁴⁷ Podľa Komisie, Francúzskej republiky a spoločnosti Orange je táto druhá časť tretieho dôvodu irelevantná v každom prípade preto, lebo smeruje proti nadbytočnému dôvodu napadnutého rozsudku, keďže Súd prvého stupňa opieral svoj záver, podľa ktorého vzdanie sa dotknutých pohľadávok nepredstavuje štátnu pomoc, o dôvody vyplývajúce z výnimky z dôvodu štruktúry systému.

— Posúdenie Súdnym dvorom

¹⁴⁸ Je potrebné pripomenúť, že výhrady smerujúce proti nadbytočnému dôvodu rozhodnutia Súdu prvého stupňa nemôžu viesť k zrušeniu tohto rozhodnutia, a teda sú irelevantné (pozri najmä rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 148 a citovanú judikatúru).

¹⁴⁹ Ako uviedla generálna advokátka v bode 131 svojich návrhov, Súd prvého stupňa v bode 106 napadnutého rozsudku síce pripustil, že francúzske orgány sa v prejednávanej veci vzdali štátnych prostriedkov vo významnom rozsahu, pričom zdôraznil, že tieto

pohľadávky boli neisté, avšak v bode 111 tohto rozsudku rozhodol, že „okolnosť, že štát sa mohol vzdať prostriedkov a pre príjemcov zníženia poplatku z toho mohla vyplývať výhoda, nepostačuje na to, aby boli splnené podmienky existencie štátnej pomoci nezlučiteľnej so spoločným trhom vzhľadom na osobitosti telekomunikačného práva Spoločenstva vo vzťahu k všeobecnému právu štátnej pomoci. Vzdanie sa pohľadávky bolo totiž v dôsledku štruktúry systému nevyhnutné bez ohľadu na skutočnosť..., že uvedená pohľadávka nebola určitá“.

150 Okrem toho treba zdôrazniť, že z dôvodov uvedených v bodoch 87 až 95 tohto rozsudku nie je dôvod uvádzaný odvolateľkami, ktorý smeruje proti dôvodom napadnutého rozsudku a týka sa odôvodnenia vzdania sa prostriedkov štátu povahou a štruktúrou systému, opodstatnený.

151 Za týchto okolností, ak by sa aj malo predpokladať, že tvrdenia odvolateliek, že Súd prvého stupňa nesprávne právne kvalifikoval dotknuté pohľadávky ako neisté, boli prípustné a dôvodné, je potrebné konštatovať, že takáto nesprávna kvalifikácia, ak aj preukázaná, nemôže v nijakom prípade vyvrátiť záver, ku ktorému došiel Súd prvého stupňa v bode 111 napadnutého rozsudku.

152 Druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu je preto potrebné zamietnuť ako irelevantnú.

O tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu

— Argumentácia účastníkov konania

- 153 V tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky poukazujú na to, že Súd prvého stupňa skreslil obsah listov ministra z 22. februára 2001, keď konštatoval, že sa týkali príslubu „rovnakého zaobchádzania“ s ostatnými subjektmi, hoci v skutočnosti sa táto záruka vzťahovala iba na „spravodlivé zaobchádzanie“. Závazok ministra spočívajúci v spravodlivom zaobchádzaní pritom nemohol predstavovať príslub spätného vyrovnania výšky poplatkov dlhovaných prvými nadobúdateľmi licencií UMTS a poplatkov subjektov, ktorým boli licencie udelené neskôr. Takéto skreslenie dotknutých listov by mohlo viesť k neplatnosti celého rozsudku Súdu prvého stupňa.
- 154 Podľa Komisie je toto tvrdenie neprípustné z dôvodu, že otázka sémantickej rovnocennosti pojmov „spravodlivosť“ a „rovnosť“ predstavuje nové tvrdenie. Spoločnosť Orange sa okrem toho domnieva, že toto tvrdenie je neprípustné z dôvodu, že spochybňuje posúdenie skutočností, ktoré vykonal Súd prvého stupňa.
- 155 Komisia v každom prípade zastáva názor, ktorý sa zhoduje so subsidiárnym tvrdením spoločnosti Orange, že táto časť tretieho odvolacieho dôvodu je irelevantná, keďže príslub ministra nezohrával dôležitú úlohu v záveroch a úvahách Súdu prvého stupňa.
- 156 Subsidiárne sa Komisia domnieva, že odvolateľkám sa nepodarilo vyvrátiť závery Súdu prvého stupňa, podľa ktorých obidva subjekty, ktoré pôvodne získali licenciu, z nich v skutočnosti nemali nijaký prospech. Francúzska republika a spoločnosť SFR sa domnievajú, že je vylúčené, aby Súd prvého stupňa skreslil obsah uvedených listov.

— Posúdenie Súdnym dvorom

- 157 Ako uviedla Komisia a spoločnosť Orange, táto časť tretieho odvolacieho dôvodu je rovnako irelevantná.
- 158 Z bodov 153 a 154 napadnutého rozsudku totiž jasne vyplýva, že Súd prvého stupňa svoje posúdenie opieral o nevyhnutnosť francúzskych orgánov znížiť poplatky dlhované spoločnosťami SFR a Orange v súlade so zásadou rovnosti zaobchádzania, ako to vyžaduje smernica 97/13.
- 159 Inými slovami, Súd prvého stupňa vôbec nekonštatoval, že na opatrenie vyrovnania výšky poplatkov mali vplyv prisľuby „spravodlivého zaobchádzania“ zo strany uvedených orgánov v listoch ministra z 22. februára 2001.
- 160 Preto ak by sa aj vychádzalo z prípustnosti a dôvodnosti tvrdenia odvolateľiek, podľa ktorého Súd prvého stupňa zjavne skreslil obsah týchto listov vo vzťahu k uvedeným prisľubom, nič to nemení na tom, že takéto skreslenie v nijakom prípade nemalo vplyv na dôvodnosť napadnutého rozsudku.
- 161 V dôsledku toho treba v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 148 tohto rozsudku túto časť tretieho odvolacieho dôvodu zamietnuť.
- 162 Keďže žiadnemu zo štyroch dôvodov, ktoré odvolateľky uvádzajú na podporu svojho odvolania, nemožno vyhovieť, toto odvolanie musí byť zamietnuté ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

O trovách

- ¹⁶³ Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku, ktorý sa uplatňuje na základe článku 118 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- ¹⁶⁴ Keďže Komisia, Orange a SFR navrhli zaviazat' odvolateľky na náhradu trov konania a odvolateľky nemali úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ich na náhradu trov konania na tomto stupni.
- ¹⁶⁵ Podľa článku 69 ods. 4 uvedeného rokovacieho poriadku, uplatniteľného rovnako na základe článku 118 toho istého rokovacieho poriadku, členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Preto je potrebné rozhodnúť, že Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Bouygues SA a Bouygues Télécom SA sú povinné nahradiť trovy konania.**
- 3. Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy